

JOCNOU

EMILI TEIXIDOR

Pocs i mal avinguts

Aquells que parlen de la persecució del castellà a Catalunya només han d'agafar qualsevol diari i mirar les pàgines dedicades a les pel·lícules que es poden veure a la ciutat o al territori: normalment no n'hi ha ni una en català. Totes són en castellà. I d'això no en diuen res, ningú no es queixa. I en altres terrenys passa una mica el mateix. I és que tots plegats ens haurem d'acostumar a viure en una barreja de llengües perquè una de sola no arriba a tot arreu. Els joves, i menys joves, amb la música, fa temps que ho practiquen, i si no, recordem que des d'anys enrere, amb el triomf mundial dels Beatles i altres conjunts anglosaxons, per un moment va semblar –i ha deixat petja– que l'idioma de la música era l'anglès.

Avui dia hi ha títols i lletres que es repeteixen en anglès arreu del món. Els que diuen que ens hem de passar a llengües amb més quanti-

tat de parlants només parlen del seu àmbit, però no diuen, com si no tingués cap importància, que la que deu tenir més extensió i guanya per la quantitat de persones que la parlen és el xinès. I qui parla de passar-se al xinès? Què són 150 o 400 milions de parlants, al costat d'un milió i mig? I és que de moment, del xinès no ens arriben ni lletres de cançons, ni cinema, ni literatura (si no és la poca traduïda), ni obres de filosofia o de religió...

Parlant de filosofia, acabo de llegir un volum del professor Jesús Mosterín, *Aristòtil*, que forma part d'una sèrie amb títols sobre la història del pensament, com ara *El pensament arcaic*, *L'Hèlade* i *Els jueus*, entre d'altres, interessantíssims i molt útils per a estudiants i lectors en general. Són uns llibres plens d'informació precisa i també de detalls sorprenents, per exemple el capítol sobre el llenguatge.

En la part final, en la bibliografia,

A

A partir d'un cert nivell lector, cal el coneixement d'altres llengües per avançar temàticament

pràcticament tots el títols recomanats per ampliar els temes són en anglès, alguns en alemany, en francès, i pocs en castellà... Ni un en català. I és que en català hi ha molt pocs llibres de filosofia i altres temes acadèmics.

Una visita a una llibreria gran, per exemple La Central, ens fa adonar d'això. Un cop passat el pis de baix, el primer nivell dedicat a literatura en què hi ha totes les novetats aparegudes al país i una bona representació dels títols recents, quan pugem al primer pis i entrem a la sala dedicada a filosofia i ciències, pràcticament no hi ha cap títol en català: com en el cas de la bibliografia comentada, tots són en anglès, principalment, i altres llengües properes.

O sigui que, a partir d'un cert nivell lector, cal el coneixement d'altres llengües per avançar temàticament. Això ens portaria a tot de consideracions més extenses, que deixarem per a un altre dia, per a un altre article. *

De mica en mica el món acadèmic s'ha anat reduint, pel que fa a la llengua de comunicació, a l'anglès. Cada cop és més difícil trobar títols d'un cert nivell escrits en altres llengües. Per desgràcia, sembla com si el català quedés fora de circuit, en aquest sentit

ELTRASTER

JAUME VIDAL

Que el 'friquisme' t'acompanyi

La meva facultat visionària es limita a coses d'aparença fútil. Quan el 1977 –jo tenia 19 anys– es va estrenar *La guerra de les galàxies* vaig tenir la sensació que un món nou s'obria. Que hi havia cineastes lúcids que apostaven per recuperar amb les tecnologies del present les pel·lícules d'entreteniment del passat. El cinema de barri pujava a primera divisió. Tant va ser el meu entusiasme que vaig portar els meus nebots al Nuevo Cinerama del Paral·lel de Barcelona. Volia passar a la història com "el tiet que em va descobrir *La guerra de les galàxies*". La veritat és que sí, durant un temps es van aficionar a la nissaga i els seus pares els van regalar els ninos i les naus dels quals van gaudir fins que se'n van avorrir; els interessaven més els discos de Guns & Roses.

Va ser aleshores quan els vaig demanar el seu marxandatge, no sense abans advertir-los que algun dia se'n penedrien de regalar-me, per exemple, una primera edició del Joda. Ara que s'han fet grans viuen sense cap enyorança d'aque-

lles joguines. És curiós, jo m'he fet encara més gran i encara m'emocionen aquestes peces.

No sóc l'únic. Germán Martínez, que signa amb el seu àlies d'internet Sr. Buebo, és un gran col·leccionista i estudiós del fenomen de *Star Wars*. El Sr. Buebo és de Madrid i va néixer l'any de l'estrena de la pel·lícula, el 1977, "l'any zero del friquisme", segons la seva percepció.

El Sr. Buebo acaba de publicar *Que la fuerza te acompañe. Guía completa del universo 'Star Wars'* (Dolmen Editorial), un llibre que combina la passió col·leccionista amb el rigor informatiu. "He tractat que interessi tant al fan, com a la persona que l'interessa apropar-se al fenomen", hi llegim. Perquè més que ser una guia de les pel·lícules, que també ho és, el llibre se centra en l'aspecte de moviment social i de

Marxandatge de 'Star Wars' QUIM PUIG

projecció externa en tots els camps que ha tingut la triple trilogia cinematogràfica (encara només se n'han fet dues) de Georges Lucas.

El llibre conté imatges en blanc i negre d'alguns dels tresors que ha acumulat al llarg dels anys. "La meva col·lecció perillava cada cop que la meva mare amenaçava de llençar tot el que arregljava de *Star Wars* a les escombraries". Aquestes fotografies van conduint el relat que s'estructura en capítols dedicats a cadascun dels episodis, als *ewoks*, als *droids*, als jocs, a les joguines, als elements publicitaris, als fans i també a les seves organitzacions. Hi ha multitud de clubs de seguidors arreu del món que fan d'aquest fenomen un moviment que creix i que va incorporant noves generacions.

El Sr. Buebo és també autor del llibre *Orgullosos de ser friki*, és un dels organitzadors del Dia de l'Orgull Friqui i col·laborador de la plana web *elmarginado.com* *